գրչութեան թուականն է՝ 1265—1272։ Մեր ենթադրութիւնը հաստատելու համար առաջ կբերենք մի շարք բառեր, քերականական տարբերութիւններ, որ յատուկ են այդ և աւելի ուշ դարերի և միայն այդ դարերի հեղինակների մօտ են գործածական, ինչպէս են. «համայնիւ», «մակաւասար», «համաքատակիւր» «ծիծ», «յերկնամիջակ», «սրտապինդ», «բարեաւ մնալ ասացեալ», «խիղան», «հարիֆ», «չաւուշ», «ներշրջակաւ» ևլն. այս բառերը գտնում ենք Գրիգոր Մագիստրոսի, Նչեցու, Երզնկացու, Սկեւռացու մօտ։ Ժամանակն ապացուցանող մի ուրիշ և այն էլ շատ կարևոր փաստն է հնչիւնական ուղղագրութեան հետևողութիւնը, որ այդ դարերում մըտաւ. բառերի միջում և վերջում չհնչուող «յ»-երը չեն գրուել —, իսկ երբ «ու» պարզ «ւ»-ի ձայն ունէր, գրուել է «ըւ». օր. վասն որո, ի ներքո, երեսնամեա, տեսո, սեղանո, գիտելո, ծառաի, աւգաինքն, արքաին, մնաին, հաերէն ևլն. տըւաւ, նըւաճէին, լըւացեալ, նըւազ, խըւէր, թըւէր, քըքըւէին, Նինըւէացիքն, անսըւաղ, պատըւի ևլն, թէև պէտք ասած աւելի շատ անգամ պահուած է սովորական հին ուղղագրութիւնը։

Այսպէս ուրեմն ճառի գրուելու ժամանակն ստացւում է տասներկուերորդ դարը, կամ տասներեքի սկիզբը։ Կարապետ եպիսկոպոսը ցոյց է

ա. Համ. Գալուստ Տէր Մկրտչեան Յիշատակ. Գործք եւ Ծմնի. յառաջ. էջ 34 «Հին ընտիր ձեռ. շատերն են ինձ յայտնի այսպէս որոշ եւ կանոնաւոր ուղղագրութեամբ: Նոյն ուղղագրութիւնը պահպանուած է հնագոյն արձանագրութեանց մէջ շատ կամ սակաւ միօրինակութեամբ:»